

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/10/2015
Identifikačné číslo spisu:	8014201427
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014201427.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Mgr. R. V. bytom L., proti odporcovi Prešovskému samosprávnemu kraju so sídlom v Prešove Nám. Mieru č. 2, v konaní o nečinnosti orgánu verejnej správy - odporcu, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. februára 2015, č. k. 1S/75/2014 - 15, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .
Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) uznesením zo dňa 24. februára 2015, č. k. 1S/75/2014 - 15, zamietol podľa § 250t ods. 4 (veta druhá) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd Prešovskému samosprávnemu kraju so sídlom v Prešove, Nám. Mieru 2 uložil povinnosť bezodkladne vo veci podnetu konať a rozhodnúť a súčasne žiadal priznať náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že dňa 16.7.2014 bolo odporcovi Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Prešov postúpené jeho podanie, podnet č. 39203/2014/702PO 1109/2014 52710/2014, a to odborom zdravotníctva č. 15239/2014. Tvrdil, že ďalším podnetom zo dňa 18.8.2014 č. 21427/2014 sa opätovne obrátil na odporcu, aby konal vo veci a určil mu očného lekára v súlade s § 12 ods. 4 zák. č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti a dňa 6.11.2014 predsedovi Prešovského samosprávneho kraja ako odvolaciemu orgánu zaslal podnet č. 29302/2014, aby vykonal opatrenia proti nečinnosti odboru zdravotníctva Prešovského samosprávneho kraja, pretože príslušný orgán nezačal konanie, hoci je na to povinný a nerozhodol. Konštatoval, že úrad Prešovského samosprávneho kraja bez dôvodu nerozhodol o jeho podaniach z júna 2014 a augusta 2014 v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, hoci ak poskytovateľ odmietne návrh na uzatvorenie dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti z dôvodov ustanovených v zákone 576/2004 Z.z., príslušný samosprávny kraj preverí tieto skutočnosti na podnet osoby a bezodkladne určí, ktorý poskytovateľ smie uzatvoriť takúto dohodu. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ konštatoval, že odporca je v konaní nečinný.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu navrhovateľ podal dovolanie doručené súdu dňa 5.5.2015. Navrhoval, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Prešove na

d'alsie konanie. Výtýkal krajskému súdu, že v napadnutom rozhodnutí opomenul dôvody, pre ktoré bola podaná žaloba, krajský súd sa nezaoberal dôvodmi, pre ktoré vo veci nekonal Úrad Prešovského samosprávneho kraja so sídlom v Prešove, keď sa nezaoberal, či žalovaný konal v súlade so zákonom o správnom konaní, či žalovaný vydal alebo mal vydať vo veci meritórne rozhodnutie v súlade so zákonom o správnom konaní. Namietal, že dôvody výrokovej časti rozhodnutia krajského súdu sú neúplné, bez riadneho právneho odôvodnenia, právne úvahy súdu nie sú konzistentné a nezohľadňujú skutkový stav. Dôvodil, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí nedostatkom dôvodov, a preto je nepreskúmateľné. Namietal, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pre súdom, čo dôvod pre podanie dovolania podľa § 241 ods. 2, písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. a v doplnení dovolania súčasne namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je podľa § 241 ods. 1, písm. b/ O.s.p. dôvodom podanie dovolania.. Podaním došlým krajskému súdu dňa 21.5.2015 navrhovateľ navrhoval dovolacie konanie prerušiť z dôvodu, že proti uzneseniu krajského súdu podal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, a to až do rozhodnutia ústavného súdu.

Odporca k dovolaniu navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní dovolania navrhovateľa dospel k záveru, že konanie o tomto dovolaní je potrebné zastaviť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.).

V štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je upravené konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t a § 250u O.s.p.), pričom v súlade s ustanovením § 250t ods. 8 O.s.p. sa na toto konanie subsidiárne použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 250t ods. 6 O.s.p. predseda senátu konanie zastaví, ak odpadli dôvody na d'alsie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

Podľa § 250t ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Rozhodnutie vo veciach nečinnosti orgánu verejnej správy je v ustanovení § 250t O.s.p. upravené ako celok a je konaním jednoinštačným. Ustanovenie § 250t ods. 7 O.s.p. prípustnosť akéhokoľvek opravného prostriedku v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy celkom vylučuje.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250t a § 250u O.s.p.). Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že v danom prípade navrhovateľ podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, proti ktorému zákonodarca nepripúšťa opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vo veciach správneho súdnictva a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je súdom dovolacím.

Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou d'alsieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08 - www.concourt.sk).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.